

1). Притяжателни-тъ прилагателни опредѣляватъ значеніе-то на съществителни-тъ, като имъ прибавятъ понятіе-то на притяжаніе, на собственность. — Тія прилагателни сж:

	Единственное число		Множ: и за два-та рода.	
	Мжскій родъ	женск: родъ		
Първо лице.	Mon, мой.	Ma, моя.	Mes, мон.	
Второ лице.	Ton, твой.	Ta, твоя.	Tes, твои.	
Третье —	Son, свой.	Sa, своя.	Ses, свои.	
Първ: лице.	Notre, нашъ.	наша.	Nos, наши.	
Втор: лице.	Votre, вашъ.	ваша.	Vos, вами.	
Трет: лице.	Leur, тѣхънъ.	тѣхна.	Leur, тѣхни.	

Забѣлка 1). *Mon, ton, son; mes, tes, ses*, само тогава се употребяватъ, кога едно или по много нѣща сж собственность на едно лице, или на единъ предметъ; а *notre, votre; nos, vos* ипр: тогава се употребяватъ, кога едно или по много нѣща сж собственность на много лица, или на много предмети.

Забѣл: 2). *Mon, ton, son* мжкаръ и да се употребяватъ за мжскый родъ; но за благозвучіе-то употребяватъ се также и предъ едно съществително женск: рода вмѣсто *ma, ta, sa*; кога това съществително забира съ единъ гласнъ буквъ или съ непроизносимое **h**. Примѣри: *mon amie!* прителъко моя! *ton âme*, твоя душа; *son honneur*, негова честь; и пр:

### Тема за притяжат: прилагат:

#### 10.

Моя грѣдина е хубава; твой кѣща е висока; негова жена е добра. — Мои съотечественници сж неучени; твои съграждани сж лукави, а негови братія сж добри и учени. — Мы не слѣдовамы всякога мѣдры-тъ наставленія на нашій разумъ. — Кой мѣдръ чловѣкъ ще гуди довѣренность на временни-тъ богатства на тойзи кѣсъ животъ? Когато нашій животъ е съобразенъ съ спасителни-тъ закони на Вѣра-та и съ здравы-тъ начала на разумъ-тъ; тогава мы имамы съвѣсть-тъ си чистъ. Наша честь (ихтибаръ) не зависи отъ своенравіе-то на чловѣци-тъ, но отъ похвалны-тъ работы, които мы струваме. Почти всяко едно злополучіе на животъ-тъ ни произхожда отъ лѣжовны-тъ понятія за това, щото ни се случява. —